

Column

Door **Gé Reinders**

Akelig

V

Vorige week vrijdagavond werd ik voor het eerst op de bühne bang van mijn eigen muziek. Fanfare Sint Gertrudis uit Sint Geertruid, dirigent Jos Dobbstein en ik waren uitgenodigd om te spelen in het stadhuis van Eijsden/Margraten op de opening van Project Liberation. Dit is een reeks manifestaties ter herdenking van 70 jaar Bevrijding.

De avond kreeg voor mij een speciale lading. Zo bleek Frans Roebroeks de inleidende spreker.

Deze historicus heeft mij bij de zoektocht naar mijn moeders oorlogsverleden heel goed geholpen. Het was ook spannend omdat Jos een mooi fanfarearrangement had geschreven van *De kaart van Kamp Vught*, een lied over Moe's gevangenschap. Dat nummer heb ik heel vaak met een trio gespeeld, maar een blaasorkest klinkt meteen emotioneler. Ook de locatie maakte het spannend. 'Margraten' staat al symbool voor te vroeg geknakte levens. Daarnaast refereerde de burgemeester in zijn openingswoord fijngevoelig aan de MH17-crash, waarbij zijn gemeente een van haar medewerkers heeft verloren.

Toen kwam *Eine gek*.

Dit lied over terrorisme schreef ik na de aanslagen in Madrid. De fanfare zette zó indrukwekkend in, dat ik niet kon zingen. Ja, een brok. We begonnen opnieuw en ik heb het weliswaar in één ruk uitgezongen. Maar wat daar gebeurde, heb ik nog nooit meegemaakt. De intensiteit waarmee we speelden, was overweldigend. Als rijden op een rodeohengst. Een stierengevecht met Jos als opjagende matador. Volg Jos! Let nergens anders op!, schoot door mijn hoofd. Meestal probeer ik alle bezoekers aan te kijken, maar daar in Margraten was ik bang. Bang dat we allebei zouden gaan huilen als ik ook maar iemands blik zou vangen. De laatste zinnen schreeuwde ik. De stilte voor het applaus was zelfs nog spannend. Ik wil wéér!

Sint Gertrudis en Jos: merci! Jullie speelden akelig mooi.

